

Omori sau mori...

Numele elevului: Vlad Andrei
Clasa a VII-a
Școala Gimnazială Băișești
Îndrumător: prof. Ilica Paula

În anul 1939, pe 1 septembrie, începe Al doilea război mondial. Odată cu începerea lui satul meu, Băișești, a trimis soldați pe front. Printre aceștia mă aflam și eu – Alexandru Vlad.

Genunchii îmi tremurau. Mergeam încet, cărând pușca și ranița în spate. Două lucruri mă chinuiau. Primul era faptul că îmi lăsam familia în urmă. Singurul meu vis era să-i mai pot îmbrățișa pe toți cei cinci copii ai mei. Nici acum nu pot uita felul în care s-a dat l-a plâns cel mai mic dintre copiii mei, Gheorghe, născut de doar două săptămâni.

Fata mea, Emilia, se tot plimba de pe un picior pe altul plictisită. Aurel și Maria o trăgeau pe mama lor de haină întrebând dacă pot merge la joacă. Niciunul dintre ei nu părea să înțeleagă ce se petrece. Un fior rece mi-a trecut pe șira spinării. Copiii mei ar putea să rămână fără tată. Unul singur înțelegea gravitatea situației, băiatul cel mare. Vasile. Încearca din răspuțeri să-și ascundă lacrimile. Domnica, frumoasa mea soție, cu ochii albaștri ca oceanul, cu părul castaniu, oare o să te mai pot strânge în brațe cum o făceam odată la hora din sat? Amintiri! Amintiri! Amintiri! Toate au rămas în urmă!

Al doilea lucru care mă înspăimânta era o blestemată de replică ce adusese sfârșitul multora – „Trebuie să omori ca să nu fii omorât”. Deci... două lucruri îmi rămâneau de făcut. Primul era să ucid câți oameni puteam. Să uit de orice urmă de milă. Al doilea era să nu omor pe nimeni, dar gloanțele să mă ucidă. La gândul acestei alegeri înfricoșătoare, îmi venea să arunc și pușca și ranița, să fug repede spre casă. Dar, când patria mea era în pericol, nu puteam să dau înapoi.

După ce am înaintat o bună bucată de vreme spre Basarabia, soldați au întins tabăra. Mă uitam la ceilalți să văd dacă simt ce simțeam și eu. Unii glumeau, alții vorbeau, iar alții se uitau nostalgici la câte o fotografie cu familia lor. Odată cu venirea dimineții, am repornit la drum. Prietenul meu Nicolae a remarcat cât sunt de trist. A hotărât să întrebe:

- Alexandru, ești bine? Pari deprimat.

- Nu te întrebi niciodată ce vei face atunci când vei fi nevoit să omori oameni ca să supraviețuiești?

- La asta mă gândesc de când sunt aici. Dar când este vorba despre a-ți apăra țara, niciun preț nu e prea mare. Gândul acesta m-a însoțit tot drumul. Cu cât mă apropiam mai mult de front, zgomotele puștilor și exploziile bombelor se auzeau din ce în ce mai tare.

Colonelul a ordonat:

- Înainte! Înainte!

- Domnule, am primit ordin să așteptăm întăriri. Ar putea să fie o capcană!

- Îndrăznești să nu te supui ordinelor! Continuați marșul!

Și am continuat mersul. Cu fiecare pas făcut simțeam că ceva nu este în regulă. Am pășit înainte fără să spun nimic. Într-un târziu am ajuns pe un lan de grâu. Am pus mâna pe pușcă. Deodată s-a auzit o împușcătură. Unul dintre soldați a căzut însângerat. Peste noi a început să cadă o ploaie de gloanțe. Soldați români au atacat, trăgând după inamic. Eu m-am

avântat în luptă alături de ei. Un soldat din armata inamicilor a apărut de nicăieri cu pușca îndreptată spre mine. Mai mult de teamă decât cu intenție l-am prins în bătaia puștii. Un altul iese din lanul de grâu. Îl pun la pământ, aruncându-i arma. O îndrept spre el. Mâinile îmi tremurau. O singură apăsare pe trăgaci... Întorc capul și îl văd pe cel căruia îi luasem viața prima dată. Ochiul său rămași încă deschiși parcă mă întrebau: „De ce m-ai omorât? Nu ești singurul care are copii acasă! Nu doar tu simți dorul familiei!” Nu puteam să-l omor. Am aruncat pușca jos. Deodată îl aud pe Nicolae țipând:

- Alexandru, ferea! S-a auzit o împușcătură. Am căzut la pământ însângerat. Glonțul m-a nimerit în picior. Nu puteam să mă ridic. Rana mă ustura. Fiecare picătură de sânge care îmi curgea mă făcea să mă simt tot mai slăbit. Întorcând capul, am putut să văd apusul soarelui. Ceva îmi spunea că asta era ultimul pe care-l vedeam.

Întunericul nopții se lăsa peste întreg câmpul. Stelele străluceau mai puternic în noaptea aceea. Nu se auzea nimic. Din când în când mi se părea că Nicolae mă striga. Nu aveam puterea să-i răspund. Simțeam că mă sting...

O lacrimă mi-a curs pe hârtie, îmbibându-se cu cerneală. Fiecare cuvânt pe care îl scriam despre străbunicul meu mă făcea tot mai nostalgic. Străbunicul meu a murit pentru patrie. E greu să nu te mândrești cu acest lucru.

Eu, sincer, nu știu exact cum a murit, ce prieteni a avut sau unde este îngropat acum. Un singur lucru îl știu sigur: nu glonțul l-a ucis, ci dorul de familie, gândul că dragii lui copii aveau să trăiască fără tată.

Familia mea duce povestea lui mai departe în fiecare an, de Ziua Eroilor, cântând despre toți eroii morți pentru patria lor. Atunci când aud numele său citindu-se alături de ceilalți luptători, parcă îl văd rănit, în acel lan de grâu, plângându-și soarta.

Plângându-ne pe noi...